

шафту, спотворюються панорами, силует міста і вулиць, зникають цінні видові точки інтер'єрного сприйняття міста. У цій групі переважає тип «домінанта» або «акцент», значно менше об'єктів типу «нюанс». Істотні якісні ознаки, що дозволяють віднести нові об'єкти до перерахованих типів: габарити, пропорції. Переважна кількість нових об'єктів характеризується значним перевищенням габаритів.

Планувальна ознака дисгармонії виражається в невідповідності нових об'єктів планувальній структурі конкретної історичної території міста і проявляється: в відступі від червоної лінії, розташуванні всередині кварталу на місці господарських будівель та ін. Порушення сформованої історично планувальної структури в більшості випадків підсилюють об'ємно-просторову дисгармонію нових об'єктів в історичному середовищі багатьох сучасних міст. Архітектурно-художня невідповідність нової забудови в історичному контексті виражається: в застосуванні будівельного матеріалу, збідненої пластиці фасадів, наявності недоречних акцентів, невідповідної стилістиці, дисгармонійних пропорцій, колірному рішенні та ін.

Функціональна невідповідність нових об'єктів історично сформованим можливостям території (великі торгові і громадські будівлі, багатопверхові житлові будинки) породжує дисгармонію об'єкта за планувальними й об'ємно-просторовими ознаками. Значні території, необхідні для обслуговування таких об'єктів, призводять або до зносу сусідніх історичних будівель, або створюють значні незручності в експлуатації для населення і користувачів, посилюючи транспортну проблему.

Таким чином, для гармонійного комбінування історичної та сучасної забудови треба вирішувати як саме сучасна забудова буде вписуватися в історичне середовище міста. Це може бути: симбіоз старого і нового, принцип підпорядкування або контраст.

ФОРМУВАННЯ АРХІТЕКТУРНО-ПЛАНУВАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ МУЗЕЙНИХ КОМПЛЕКСІВ В МАЛИХ МІСТАХ

Ярова В.І.

Науковий керівник – Коптєва Г.Л., канд. архіт., доцент

Актуальність даної теми полягає в тому, що ще в давнину поняття «музей» включало в собі колекцію експонатів з мистецтва і науки, потім, з XVIII століття, воно включає в себе також будівлю, де розташовуються експонати. Сучасні міські музеї користуються великою популярністю, вони стали майданчиком для обговорення актуальних проблем і просто для проведення дозвілля, але що стосується музеїв в

малих містах, то вони так і залишилися сховищем пам'яток. Відображаючи кардинальні зміни, що відбуваються в суспільстві і культурі, музеї в сучасному світі також переживають істотні трансформації.

«Мінливий музей у мінливому світі» – це відображення існуючої реальності. Сучасні музеї «де-факто» стають центрами освіти, комунікації, культурної інформації і творчих інновацій. Саме тому проблема занепаду музеїв в малих містах, є настільки гострою, адже це не тільки зниження значущості культурної спадщини, а ще втрата туристичної зацікавленості малого міста або населеного пункту.

Об'ємно-планувальна структура музейних комплексів як в області проектування, так і теоретичних розробок була розглянута архітекторами: Б.Г. Бархіна, І.М. Безчастного, В.В. Кисельова, Н.В. Мазне, Б.С. Мезенцева, та інших. В ході роботи для різних типів музеїв рекомендовані наступні базові моделі об'ємно-планувального рішення, засновані на принципах компактною і розвиненою композиції простору:

- єдиний внутрішній простір, об'єднаний спільною конструктивною оболонкою, або поєднання різновеликих обсягів з домінуючим об'ємом універсального виставкового залу;

- компактний лінійний в плані обсяг, що формується з повторюваних просторових елементів, з двосвітними простором по центральній осі будівлі і осередками залів по периметру;

- чарункова структура, або поєднання трьох великих обсягів для загальноінститутської експозиції, виставкового залу і блоків наукової експозиції;

- лінійна, віялова або зірчаста планувальна композиція, яка формується з блоків сховищ об'єднаних з блоком допоміжних і обслуговуючих приміщень.

Пропоновані типи будівель вимагають площі земельних ділянок вдвічі менші, ніж існуючі.

Україна має досить значну кількість визначних історико-культурних пам'яток. На жаль, слід зазначити, що потужний історико-культурний потенціал України не використовується повною мірою, в зв'язку з наявністю ряду значних проблем в даній області. Сьогодні слід відзначити досить низький рівень державного менеджменту в галузі охорони і збереження культурних об'єктів, у просуванні культурно-рекреаційного бренду національної спадщини. Причиною є інерція адміністративного управління, брак актуальних інформаційних та інтелектуальних технологій і в значній мірі недостатність відповідного фінансування галузі.

Проте саме музеї на сьогодні є одним з головних соціальних інститутів, які виконують функцію формування історичної пам'яті укра-

їнського народу, донесення до всіх українських і особливо молоді знань про минуле.

Таким чином слід зазначити, що музеї в сучасному світі переживають істотні трансформації, сучасний музей може служити якорем для залучення туристів і стати візитною карткою свого міста, саме тому функціональна програма повинна вирішуватися в органічному зв'язку з природним і містобудівним оточенням. Містобудівна ситуація, безпосереднє оточення і власне ділянка музею впливають на архітектуру будинку. А при проектуванні музеїв повинен послідовно здійснюватися принцип максимального поділу двох основних технологічних потоків: маршруту відвідувачів і шляхів переміщення експонатів шляхом раціонального визначення об'ємно-планувальної структури музею.

МИСТЕЦТВО ПАРСУНИ XVII СТ.

Горячева Г.Є.

Науковий керівник – Єрошкіна О.О., канд. архіт., доцент

Актуальність: необхідно показати Парсуну не ізольовано, а у взаємозв'язку з іншими явищами і тенденціями другої половини XVII століття, так чи інакше пов'язаними з новим розумінням образу людини, образотворчої мови і художніх засобів Нового часу, що є дуже важливим у вивченні мистецтва попередніх століть. Історія вивчення Парсуни XVII ст. бере початок в 30pp XIXст.

XVII сторіччя - один з найбільш складних і суперечливих періодів середньовічної російської історії.

Провісником мистецтва майбутньої епохи стає портретний жанр. Парсуна — один із ранніх піджанрів портрету

Парсуна з'являється в перехідний період російської історії, під час перетворення середньовічного світогляду і формування нових художніх ідеалів.

«Парсуна з латинської перекладається як «особа», не «людина» (homo), а якийсь тип - «цар», «вельможа», «посол» - з підкресленням поняття роду.

Парсуни сприймалися як знак престижності.

Російській парсуні близькі твори української, білоруського, польського, литовського портретного живопису XIV-XVII століть.

У парсуни з'єднуються риси і прийоми традиційного давньоруського іконопису та західноєвропейської світської картини з натури.

Спочатку під терміном "парсуна" розуміли портрет, форма і техніка якого ще генетично пов'язані з іконописом. Згодом, коли цей